

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1904	Κυριακὴ ΙΔ' Ματθαίου (Ματθ. 22,1-14) 6 Σεπτεμβρίου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Γάμος καὶ χαρὰ

«...Ἐποίησε γάμους τῷ υἱῷ αὐτοῦ» (Ματθ. 22,2)

Οἱ ναοὶ τῶν μεγάλων πόλεων, ἀγαπητοί μου, δὲν ἔχουν **ἀνάγκη ἀπὸ κήρυγμα**: ἀνάγκη ἔχουν τὰ χωριά. Βρέθηκα στὰ σύνορά μας καὶ μοῦ ἔλεγον οἱ χωρικοί: Ἄχ, πάτερ μου, ν' ἀκούγαμε κ' ἐμεῖς μιὰ φορά τὸ χρόνο λόγο Θεοῦ!...

Μαζευτήκαμε **στὶς πόλεις** παπᾶδες, ἀρχιμανδριτάδες, ἱεροκήρυκες, δεσποτάδες, καὶ δὲν ξεκολλᾶμε νὰ πᾶμε παραπάνω νὰ κηρύξουμε. Γι' αὐτὸ λέω ὅτι οἱ μεγάλες πόλεις δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ κήρυγμα: ἡ μόνη ὑποχρέωσί τους εἶνε **νὰ ἐκτελέσουν αὐτὰ ποὺ ἄκουσαν**.

Σήμερα ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς μιλήσω καὶ κάνατε λίγη ὑπομονή ν' ἀκούσετε **ἓνα φτωχὸ κήρυγμα** ποὺ βγαίνει ὅμως μέσα ἀπ' τὴν καρδιά.

Ἐπάρχει, ἀγαπητοί μου, μιὰ κατηγορία –μόνο μία;–, μιὰ συκοφαντία –μόνο μία;–, ἐναντίον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Ποιά κατηγορία: ὅτι **ἡ θρησκεία μας** δὲν εἶνε πλέον στὰ μέτρα τῆς ἐποχῆς, ὅτι εἶνε πολὺ περιορισμένη, ἔχει πολλὰ «μή», πολλὲς ἀπαγορεύσεις: κάνει τὸν ἄνθρωπο λυπημένο, σκυθρωπὸ. **Εἶνε θρησκεία μελαγχολίας**, λένε, κ' ἐμεῖς θέλουμε χαρὰ...

Αὐτὴ εἶνε ἡ κατηγορία. Τί ἀπαντοῦμε; Ὅτι ἐμεῖς δὲν ζοῦμε τὴ θρησκεία τοῦ Ναζωραίου ὡς θρησκεία μελαγχολίας καὶ λύπης: **εἶνε θρησκεία χαρᾶς καὶ αἰσιοδοξίας**. Ἀπόδειξις;

Πρῶτον ὁ σημερινὸς **ἀπόστολος** (βλ. Β' Κορ. 1,21–24): ὁμιλεῖ γιὰ μιὰ μυστικὴ χαρὰ, τὴν ὁποία αἰσθανόταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ ποὺ ἤθελε νὰ τὴ μεταδώσει στὰ πνευματικά του τέκνα.

Ἀλλὰ μεγαλύτερη ἀπόδειξις εἶνε τὸ σημερινὸ **εὐαγγέλιο**. Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα μιλάει, ποιὸ εἶνε τὸ θέμα του; Ὁ γάμος: ὁ γάμος μὲ τὴν πραγματικὴ καὶ μὲ τὴ μυστικὴ - πνευματικὴ ἔννοια.

Γάμος εἶνε ἡ φλογερὴ ἀγάπη καὶ ἔνωσις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἐν Κυρίῳ. Δὲν ὁμιλῶ γιὰ τὸν ἐμπορικὸ γάμο, τὸν ὑλώδη καὶ σαρκικό, ὅπως εἶνε τώρα οἱ περισσότεροι γάμοι: ὁμιλῶ γιὰ τὸ

γάμο ὅπως τὸν ἴδρυσε ὁ Δημιουργὸς καὶ τὸν ἐννοεῖ ἡ ὀρθόδοξος παράδοσις, τὸ γάμο ὡς ἱερὸ μυστήριον. Αὐτὸς ὁ γάμος εἶνε ἔνωσις καρδιῶν, τὸ εὐτυχέστερο γεγονός τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. «Στὶς χαρὲς σου!», εὔχονται στὸ νέο ἢ στὴ νέα ποὺ πρόκειται νὰ στεφανωθοῦν.

Καὶ πράγματι ὁ γάμος **εἶνε χαρὰ**. Ἡ νύφη στολισμένη σὰν τὴν ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά, ὁ νυμφίος ποὺ λάμπει σὰν τὸν ἥλιο, οἱ παράνυμφοι, οἱ γονεῖς, οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι, τὰ τροπάρια τῆς Ἐκκλησίας τὰ ὠραιότατα, οἱ χοροὶ, τὰ ἄσματα, ἡ γαμήλιος τράπεζα μὲ τὰ ἐκλεκτὰ φαγητά, ὅλα αὐτὰ δημιουργοῦν μιὰ ἀτμόσφαιρα μέσα στὴν ὁποία καὶ ὁ πιὸ λυπημένος δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ αἰσθανθῆ μιὰ χαρὰ.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σήμερα ὁ Κύριος πῆρε τὸ γάμο ὡς εἰκόνα, γιὰ νὰ συμβολίσῃ κάτι ἀνώτερο: ὅτι ἡ βασιλεία του εἶνε ἓνα συμπόσιο, ἓνας **γάμος πνευματικός**, μιὰ χαρὰ ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, μιὰ κοινωνία καὶ μεῖξις ἀπεριγράπτου χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως.

Οἱ ἄνθρωποι, ἀναλόγως ἰδεῶν καὶ προτιμήσεων, ἀνοίγουν ῥάδια καὶ «πιάνουν» σταθμούς. Ἐγὼ σᾶς συνιστῶ νὰ τεντώσετε τὸ αὐτί σας γιὰ ν' ἀκούσετε ἓνα πομπὸ ποὺ δὲν εἶνε κολλημένος στὰ χῶματα ἐνὸς ἐπιγείου κράτους. Ἐκπέμπει πάνω ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ τὸν Ὠρίωνα, δυὸ χιλιάδες τώρα χρόνια, καὶ μεταδίδει ἓνα **χαρμόσυνο μήνυμα** αἰσιοδοξίας, θάρρους καὶ ἀνδρείας, μήνυμα αἰώνιο. Δὲν τ' ἀκούσατε; Ποιοὶ τὸ ἄκουσαν; Γιὰ πρώτη φορά τὸ ἄκουσαν ὄχι φιλόσοφοι τῶν Ἀθηνῶν ἢ πατρίκιοι τῆς Ῥώμης ἢ μεγαστᾶνες τοῦ πλοῦτου: τὸ ἄκουσαν – ποιοὶ βοσκοὶ τῆς Βηθλεέμ. Ὡ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς θρησκείας μας! Κατέβηκε ἄγγελος καὶ τοὺς εἶπε: *«Μὴ φοβεῖσθε: ἰδοὺ γὰρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην»*. Χαρὰ ὄχι μὲ τὸ σταγονόμετρο, ὅπως δίνει αὐτὸς ὁ κόσμος, ἀλλὰ *«χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτὴρ, ὃς ἔστι Χριστὸς Κύριος»*.

ριος» (Λουκ. 2,10-11). Αὐτὴ εἶνε ἡ χαρὰ πού αισθάνεται ὅποιος πιστεύει στὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο.

Πράγματι **ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ χαρὰ**. Ὅχι ἀπλῶς χαρὰ· εἶνε τὸ κέντρο, ἡ πηγὴ, ὁ ἥλιος τῆς χαρᾶς γιὰ κάθε ψυχὴ. Αὐτὸς εἶνε πού εἶπε στὴν πονεμένη μάνα πού θρηνοῦσε κοντὰ στὸ φέρετρο τοῦ παιδοῦ τῆς «*Μὴ κλαῖε*» (Λουκ. 7,13). Αὐτὸς εἶνε πού εἶπε τοὺς πονεμένους «*Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον*» (Ἰω. 16,33). Αὐτὸς εἶνε πού γιὰ μία ἁμαρτωλὴ γυναῖκα εἶπε «*Ἀφέωνται αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς*» (Λουκ. 7,47). Αὐτὸς εἶνε πού εἶπε στὸν παράλυτο «*Ἐγειρε, ἄρον τὸν κρᾶβάτόν σου καὶ περιπάτει*» (Ἰω. 5,8). Αὐτὸς εἶνε πού εἶπε σ' ἓνα ληστή «*Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσθι ἐν τῷ παραδείσῳ*» (Λουκ. 23,43). Αὐτὸς εἶνε πού πῆγε στὰ μνήματα καὶ εἶπε «*Νεκροί, ἀναστηθῆτε*» (βλ. Ἰω. 11,43). Αὐτὸς εἶνε πού ὅταν ἀναστήθηκε «*ἐχάρησαν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον*» (Ἰω. 20,20).

* * *

Μὰ τί ἀκούω· –Αὐτὰ εἶνε κείμενα ἀγιογραφικά, πολὺ θεωρητικὰ μᾶς τὰ λές· ἐμεῖς θέλουμε ἅπτᾶ - χειροπιαστὰ πράγματα.

Λοιπόν, ἐὰν ὑπάρχη κανεὶς πού ἀμφιβάλει ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς, θὰ τοῦ συστήσω νὰ κάνῃ **πείραμα** στὸν ἑαυτό του, καὶ τότε θὰ πεισθῇ, ὅτι αὐτὰ πού λέω ἐδῶ εἶνε πολὺ μικρὰ μπροστὰ στὴν πραγματικότητα. Ὅριστε λοιπόν, ἐλᾶτε νὰ κάνουμε πείραμα.

● **Θέλεις χαρὰ;** Πέταξε ἀπ' τὰ χέρια σου τὰ σεντόνια τῶν ἐφημερίδων πού ἔνε γεμᾶτα φλυαρίες, τὰ βιβλία τῆς ἀπιστίας πού ἔνε γεμᾶτα ἀπὸ μικρόβια ἀθείας, τὰ αἰσχρὰ μυθιστορήματα. Πέταξέ τα αὐτὰ καὶ πιάσε στὰ χέρια σου ἓνα ἄλλο βιβλίον· **ἄνοιξε τὴν ἁγία Γραφή**, κόλλησε τὸ αὐτί σου σ' αὐτὸ τὸν πομπὸ τοῦ οὐρανοῦ πού μεταδίδει λόγια ἀθάνατα. «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*», εἶπε ὁ Χριστὸς (Ματθ. 24,35). Ἄνοιξε τὴν Πεντάτευχο, τὰ πρῶτα βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (τὴ Γένεσι, τὴν Ἔξοδο, τὸ Λευϊτικόν, τοὺς Ἀριθμούς, τὸ Δευτερονόμιον), καὶ θὰ δῆς μπροστὰ σου ἓνα πανόραμα, θ' ἀκούσης σάλπιγγες νὰ σαλπίζουν, θὰ δῆς χέρι θεϊκὸ νὰ γράφῃ πάνω σὲ πέτρινες πλάκες τὶς δέκα ἐντολές, θὰ δῆς θαύματα καὶ θ' ἀκούσης τὸ Μωυσῆ νὰ λέῃ· «*Πρόσεχε, οὐρανέ, καὶ λαλήσω, καὶ ἀκουέτω ἡ γῆ ῥήματα ἐκ στόματός μου*» (Δευτ. 32,1).

● **Θέλεις χαρὰ;** Πάρε καὶ **διάβασε συναξάρια** τῶν ἁγίων. Διάβασε π.χ. τὸν βίο τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Βαβύλα (ἐορτάζει 4 Σεπτεμβρίου), πνευματικοῦ πατρὸς καὶ διδασκάλου τῆς πόλεως Ἀντιοχείας, τὸν ὁποῖο θαύμαζε καὶ ὁ ἱερός Χρυσόστομος καὶ ἐξεφώνησε γι' αὐτὸν τρεῖς ὁμιλίες. Ἄν τις διαβάσῃ, θὰ αισθανθῆς

χαρὰ καὶ συγκίνησι, γιὰτὴ ἡ Ἐκκλησία ἀνέδειξε τέτοιους γίγαντες. Ὁ Βαβύλας ἦταν πραγματικὸς ἐπίσκοπος τοῦ Χριστοῦ. Στάθηκε στὴν πύλη τοῦ ναοῦ, καὶ εἶπε στὸ βασιλιά πού εἶχε βάψει τὰ χέρια του μὲ αἷμα· –Ἄλτ! τὰ χέρια σου εἶνε ἀκάθαρτα, δὲν σοῦ ἐπιτρέπω τὴν εἴσοδο... Διότι στὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ἐπικρατῇ τάξις καὶ εὐπρέπεια. Καὶ θὰ κάνω μετὰ λύπης μία παρατήρησι. Τὸ 1966 ἡ νεαρὴ βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος Ἄννα-Μαρία πῆγε στὸ Βατικανόν· καὶ ὁ πάπας, γιὰ νὰ τὴ δεχθῆ, τὴν ὑποχρέωσε νὰ ντυθῆ σὰν καλόγρια. Ὡ Ἐκκλησία μου!... Ἐδῶ δὲν εἶνε ὁ πάπας, ἐδῶ εἶνε ὁ Χριστὸς, ἐδῶ εἶνε τὰ ἅγια· καὶ ὅμως στὶς ἐκκλησίες μπαίνουν ξεμπράτσωτες καὶ γυμνές, γιὰτὴ δὲν ὑπάρχει κάποιος νὰ τοὺς πῆ· Ἄλτ! ντύσου καὶ μετὰ ἔλα. Ἄς εἶνε τὰ λόγια μου σκληρά· ἐκφράζουν ὅμως τὸ πνεῦμα τοῦ ἱεροῦ Βαβύλα, ὁ ὁποῖος κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο μίλησε. Βλέπω κάποια διταραχὴ στὰ βλέμματα. Ἔχετε δίκιο· σᾶς συνήθισαν σὲ ὥραϊα κηρύγματα μὰ ὄχι σὲ ἀλήθειες πού πρέπει νὰ λέγωνται.

● **Συνεχίζω.** Θέλεις χαρὰ; διάβασε τὴν ἁγία Γραφή καὶ τοὺς βίους τῶν ἁγίων. Θέλεις χαρὰ; Τὸ βραδάκι, ὅταν βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, ἐσὺ ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα, ἀντὶ νὰ βγῆτε γιὰ διασκέδασι, γονατίστε μπροστὰ στὸ Χριστὸ καὶ **κάντε προσευχή**. Σᾶς δίνω ἐγγύησι· ὅταν προσευχηθῆς μὲ τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ σου, θὰ αισθανθῆτε εἰρήνη καὶ θὰ πάρετε εὐλογία.

● **Θέλεις ἀκόμα μεγαλύτερη χαρὰ;** Ἐκεῖ πού κάθεσαι, κοντὰ σου στὴ γειτονιά, ὑπάρχει μία χήρα μ' ἓνα ὄρφανὸ γιὰτὴ ὁ ἄντρας τῆς σκοτώθηκε. Πῆγαινε λοιπόν νὰ τοὺς βρῆς· **κι ἄνοιξε τὸ πορτοφόλι** νὰ βοηθήσῃς, **κι ἄνοιξε τὸ στόμα καὶ τὴν καρδιά σου** νὰ τοὺς παρηγορήσῃς.

● **Θέλεις χαρὰ** πιδὸ μεγάλη χαρὰ; Ἔλα στὸ ναὸ στὴ θεία λειτουργία **κι ἀφοῦ ἐτοιμαστῆς** πλησίασε νὰ μεταλάβῃς. Γάμος γίνεται καὶ τραπέζι οὐράνιο. «*Λάβετε φάγετε*», «*πίετε ἐξ αὐτοῦ*»· ἔλα **νὰ κοινωνήσῃς τὰ ἄχραντα μυστήρια**.

● **Θέλεις χαρὰ;** διάβασε ἁγία Γραφή καὶ συναξάρι, κάνε προσευχή, κάνε ἐλεημοσύνη, κοινῶνα τὰ θεῖα μυστήρια. **Θέλεις χαρὰ;** **ζῆσε κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον** τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ σοῦ ὑπόσχομαι, ὅταν σβῆσῃ ὁ κόσμος καὶ τὰ ἄστρα, τότε θ' ἀκούσης κ' ἐσὺ τὴ φωνή· «*Εὔ, δοῦλε ἀγαθέ καὶ πιστέ... εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου*» (Ματθ. 25,23). Τῆς χαρᾶς αὐτῆς τῆς αἰωνίου καὶ ἀνεκφράστου καὶ ἀνεκλαλήτου, εἶθε πάντες νὰ γίνουμε μέτοχοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**